

Egy építés üzenetei 1.

Nehémiás 3,1-32

Nehémiás 4. rész

2018. január 28.

1 Ki a nyavaját érdekel egy névsor, amelyik érthetetlen és kiejthetetlen nevek-ből áll? Az ilyen fejezeteknél vakarjuk a fejünket, hogy minek is kerültek ezek bele a Bibliába? Miért is lenne fontos tudnunk azt, hogy kik, mit, hogyan és mettől-meddig javítottak Jeruzsálem romos kőfalain és kapuin?

A moziban sem nézzük végig a filmek végén percekig futó kisbetűs névsorokat. A vége főcíme után már érdektelen az, hogy ki állt a kamera mögött, vagy ki volt a 118. statisztika abban a jelenetben, ami a palotában játszódott, és tökéletes mindegy, hogy ki volt a kellékes, aki Brad Pitt sálját biztosította minden reggel a forgatáshoz.

Nehémiás könyvének 3. fejezet mindannyiunk számára olyan része a Bibliának, amit nem szoktunk elolvasni. Átlapozzuk. Pedig ez a fejezet is része az Istentől ihletett Szentírásnak! Istennek mégis csak volt és van célja ezzel a fejezettel is, és nem az, hogy örök emléket állítson a Jeruzsálem újjáépítésében munkálkodó embereknek! Ez a lista azért jegyeztetett fel, hogy meglássuk, hogy Isten mit tehetett akkor és ott, pontosan olyan emberek által, amilyenek mi is vagyunk!

2 Sokat gondolkoztam azon, hogy mi is volt az a „gyalázat”, amely annyira megrendítette Isten népét, köztük Nehémiást is, és amelyről oly sok szó esett eddig. Az fájt ennyire ezeknek az embereknek, hogy **gúnyolták őket?** Tudták, hogy **védetlen Jeruzsálem** falak és kapuk nélkül? A leégett falak és kapuk **látványa zavarta** ezeket az embereket? Ezek mind-mind fájhattak Isten népének, de itt ennél **többről van szó!** Jeruzsálem leégett falai és kapui pusztaságként emlékeztettek valamire. **Ez volt Isten népének „gyalázata”.** Nem csupán arra, hogy legyőzték őket. Nem csupán arra, hogy fogságba hurcolva, kifosztva éltek évtizedekig, a változás reménye nélkül. A leégett falak és üszkös kapuk torzói mindennek **az okára** emlékeztették Izráelt, arra, hogy mindezek azért következtek be, **mert elhagyták Istent.**

Jeruzsálem egy zsidó ember számára: **Isten lakhelye.** Ha romokban van, akkor az arról beszél, hogy valami nagyon nincs rendben Isten és a népe között. **Amikor Nehémiás** vezetésével elindult Jeruzsálem falainak és kapuinak az újjáépítése, akkor mindez nemcsak kövekről, nemcsak kapukról, nemcsak zárakról és reteszekről szólt, hanem arról, hogy **ők mindannyian rendezni akarják az életüket Istennel.** A falak és a kapuk helyreállítása egy lelki megújulás külső jelei voltak! Annak jelei, hogy az emberek ráébredtek: **nincs az rendjén, hogy Isten lakhelye romokban van.**

3 Ha valamit hagyunk leromlani, elpusztulni, tönkre menni az életünkben, akkor azzal azt fejezzük ki, hogy az a dolog lényegtelen, nem fontos, érdektelen a számunkra. De az, ami fontos arra figyelünk, arra időt szánunk, arra nem sajnáljuk a pénzt, hogy rendben, biztonságban tudjuk azt a valamit. Vannak férfiak, akik többet képesek foglalkozni az autójukkal, mint a feleségükkel. Vannak édesanyák, akik többet foglalkoznak mobiltelefonjukkal, mint a gyermekeikkel. Vannak gyermekek, akik több időt tolnak bele egy számítógépes játékba, mint a tanulásba, és ha lenne „*PlayerUnknown's Battlegrounds*”-ból osztályzás, ez ma a legmenőbb játék (2018), akkor dicséretes ötösök lennének! A feleségem vicces-komolyan szokta mondogatni, hogy a számítógépem a második feleségem, olyan sok időt töltök előtte...

Mit üzen egy romos Jeruzsálem a világnak? Ez az egész „istenesdi” nekünk sem fontos! Amikor Izráel fiai Nehémiással az élen újra közeledni kezdenek Istenhez, egyszerre arra ébrednek rá, hogy a romos falak és az elégett kapuk az ő gyalázatuk. Ezek újjáépítésével azt akarták üzeni az egész világnak: **„Nekünk fontos Isten! Mi rendezni akarjuk vele az életünket! Ő szeretett bennünket, megtartott bennünket, nem lehetünk hozzá hálátlanok!”**

Amikor a 90-es évek elején Kárpátalján jártam, rácsodálkoztam arra, hogy minden magyarok lakta településen milyen szép rendben voltak a templomok, milyen rendezettek voltak a templomkertek. Jártam olyan faluban, ahol egyértelműen látszott a szegénység, de Isten házának kívül-belül frissen meszeltek voltak a falai, és gyönyörű rózsák virágoztak a templom kertekben. Mit üzentek számomra a rendezett templomok? Kárpátalján még él a hit az emberek szívében. Ezért fontos az Isten háza és annak környezete. Ezzel szemben itt Magyarországon legtusként megfordultam omladozó templomokban, gazos templomkertekben, ahová – szó szerint – csak hálalni (mert végig aludta az istentiszteletet) vagy halni járt az a néhány ember, aki még el tudott botorkálni a templomig.

A mi templomunk sem szép látvány. És ez is üzen valamit, és nem azt, amire elsőként gondolsz, hogy nincs arra pénzünk, hogy felújítsuk azt. De amikor először rákerestem a litéri gyülekezetre az interneten, és megláttam egy képet a templomablakban virágzó muskátliról, akkor ez azt üzenete nekem: ez a közösség élni akar.

De azért ne legyünk megelégedve csak a muskátlival... Mert a templomunk azt üzeni a világnak, é nekünk is, hogy még van mit „dolgoznunk” az Istennel való kapcsolatunkon!

4 Ma a 3. fejezet még egy üzenetéről szeretnék szólni! Arról, hogy bár az építők listája nem az építőknak állít emléket, nem őket akarja dicsérni, mégis: **róluk is szól.** Legalábbis abban az értelemben, hogy **Isten számon tartja és értékeli azokat, és azok munkáját, akik neki szolgálnak.** Ez az egész fejezet erről szól!

A Bibliában sok olyan szereplővel találkozunk, akik életéről alig tudunk meg valamit, de nevüket mégis feljegyezték. Hogy ki volt pontosan *Bartimeus*, *Dorkász*, *Akvila* és *Priscilla*? Alig tudunk róluk valamit! És hallottatok már *Fébéről*, *Trifaináról* és *Trifószáról*, *Persziszről*, *Filologosról* és *Júliáról*? Talán sohasem hallottuk ezeket a neveket, pedig mindegyikük neve ott szerepel a Bibliában, mert hűségesen fáradoztak az Úrért! És semmit sem tudunk *Szenaá fiairól*, *Mesullámról*, *Uzziélről*, *Hassúbról*, vagy *Sallúm lányairól*, hogy néhány falépítőt soroljak a teljesség igénye nélkül, Isten olyan sokra tartotta őket, hogy ha sehol máshol nem is, de a Szentírásban megmaradt a nevük, hogy legalább a nevüket ne felejtsük el soha! Mert Isten számára mindannyian fontosak voltak, pedig pontosan olyanok voltak, mint mi! Abban példák ők, hogy Isten akkor és ott cselekedhetett általuk valamit az Ő akarata szerint.

Az emléktáblák, a szobrok, a festmények a leggondosabb őrzésük mellett is az idő martalékai lesznek. De az, akit Isten tart számon, akit Isten őriz, azt az örökkévalóságra őrzi meg! **Vajon ilyen ember vagy-e te is?** Aki azok táborába tartozol, még ha soha nem is gondolsz erre, akikre nem méltó a világ, de akik Isten számára nagyon kedvesek. Áldott az az ember, akit, ha a világ meg is vet, le is néz, ki is gúnyol, de akit Isten értékkel, fontosnak tart, és őriz az örökkévalóságra! ÁMEN!